

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobkyně K.H., nar. „X“**, státní příslušnice Ukrajiny, **zastoupené Jarmilou Černou, advokátkou**, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2014, č. j. MV-120296-6/SO-2013**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 9. 2014, č. j. MV-120296-6/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna do 14 dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně Jarmily Černé, advokátky, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, náklady řízení ve výši 6.727, 60 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Rodiče nezletilé žalobkyně pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 2. 6. 2008. Oba bydlí na adrese „X“.

Žalobkyně podala dne 14. 11. 2011 (v době podání žádosti tedy bylo žalobkyni 14 let) na Generálním konzulátu České republiky ve Lvově žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), podle něhož se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo vnitra“ či „správní orgán prvního stupně“), ze dne **8. 8. 2013**, č. j. **OAM-14175-32/TP-2011**, byla žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítnuta. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu** (dále též „žalovaná“) **rozhodnutím ze dne 1. 9. 2014**, č. j. **MV-120296-6/SO-2013** (dále též „žalované rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), **zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění potvrzujícího rozhodnutí žalovaná (mimo jiné) uvedla následující: „Ze spisového materiálu Komise zjistila, že Ministerstvo vnitra ve svém postupu ani činnosti nepochybovalo. Komise k tomuto uvádí, že žádost o trvalý pobyt podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jež má na území povolen trvalý pobyt, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. Pojem společné soužití sice není v zákoně o pobytu cizinců blíže konkretizován, ale je zřejmé, že se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. Jelikož odvolatelka nenavštěvovala žádné školní zařízení na území České republiky a veškerý čas pobývala se svými prarodiči na Ukrajině, kde navštěvuje 10. třídu ZŠ v Nižním Vorodu, nebylo společné soužití s rodiči odvolatelky prokázáno. Za společné soužití totiž nelze chápat takový stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese. Podle názoru Ministerstvo vnitra nepochybovalo, pokud v řízení dospělo k závěru, že u odvolatelky nebyl prokázán důvod podané žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterým je společné soužití s rodiči odvolatele. Na základě výpisu z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žadatelka na území České republiky nemá žádným zákonným způsobem upraven pobyt, a tudíž žádné školní zařízení v České republice nenavštěvuje, ač Ministerstvu vnitra předložila potvrzení o přijetí odvolatelky na Střední odbornou školu a Střední odborné učiliště obchodu a služeb v Chrudimi ze dne 7. 11. 2011 týkající se školního roku 2012/2013 a tak svůj záměr nerealizovala.“**

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (jejímž jménem jedná její zákonný zástupce /matka/ zastoupený advokátem) **žalobu**, v níž namítala, že podmínkou vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není předchozí pobyt žadatele na území České republiky, a proto nemůže být důvodem zamítnutí žádosti skutečnost, že pobývá na Ukrajině. Žalobkyně nezastírá a nezastírala, že navštěvuje základní školu v Nižním Vorodu, na území České republiky však nezačala studovat pouze proto, že zde dosud nemá stabilní pobytový status a do začátku školního roku 2012/2013 žalovaná o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nerozhodla. S rodiči žijícími v České republice se žalobkyně stýká tak často, jak jí to studium a ekonomické možnosti rodičů umožňují, na území České republiky tráví celé letní prázdniny (3 měsíce). **Žalobkyně uzavřela, že jediným cílem její žádosti je získat povolení, které by**

jí umožnilo trvale žít se svými rodiči na území České republiky, tedy realizovat právo garantované jí jak mezinárodními smlouvami, tak čl. 32 Listiny základních práv a svobod, jiný účel podání žádosti nebyl žalovanou prokázán. Žalobkyně je přesvědčena, že povolení k trvalému pobytu jí mělo být vydáno, a proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázala na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e d ů v o d n á .**

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území České republiky se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.

Podle § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců lze žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu.

Z výše uvedeného je na prvý pohled zřejmé, že podmínkou vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nezletilé (a nezaopatřené) žalobkyni není předchozí – a to ani krátkodobý - pobyt na území České republiky. Žalobkyně tedy není povinna před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců žádat např. o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, jak žalovaná žalobkyni naznačila na straně 4 žalovaného rozhodnutí. Zákonodárce přitom mohl stanovit, aby dítě usilující o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití oprávněně pobývalo na území České republiky po stanovenou dobu. To ovšem neučinil a jeho vůli je třeba respektovat. Žalovaná proto nemohla zamítnout žádost žalobkyně s odůvodněním, že žalobkyně „nenavštěvovala žádné školní zařízení na území České republiky a veškerý čas pobývala se svými prarodiči na Ukrajině, kde navštěvuje 10. třídu ZŠ v Nižním Vorodu“. Pokud tak přesto učinila, učinila tak v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Je ostatně pochopitelné (a žalobkyni tuto okolnost nelze přičítat k tíži), že žalobkyně chce, aby před tím, než učiní zásadní životní rozhodnutí, ukončí studium v zemi původu a začne studovat v České republice, byl její pobytový status v České republice stabilní (resp. jistý) a žádá v souladu se zákonem přímo o vydání povolení k trvalému (nikoli např. k dlouhodobému) pobytu. Žalobkyni nelze vytýkat, že využívá možnosti dané jí zákonem.

Dále z toho, že nezletilá žalobkyně studuje v zemi původu, taktéž nelze bez dalšího vyvozovat nic o kvalitě a intenzitě vzájemných vazeb mezi žalobkyní a jejími

rodiči a o její přirozené (předpokládané) touze (jakožto dítěte /v době podání žádosti bylo žalobkyni 14 let/) žít společně s rodiči. S ohledem na výše uvedené je ničím nepodložený (správní orgány nevyslechly žalobkyni, jejího bratra, rodiče či prarodiče) závěr Ministerstva vnitra, že neudělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života nezletilé žalobkyně, pouhou spekulací.

Stejně tak žalobkyni nelze vytýkat, že rodiče v České republice navštěvuje pouze v rozsahu, v jakém jí to umožňují školní povinnosti a ekonomická situace její rodiny (která je sice nejistá /ostatně obdobně jako ekonomická situace rodin řady občanů České republiky/, nicméně žalobkyně v řízení předložila doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 70 odst. 2 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, jakož i doklady o zajištění ubytování na území České republiky ve smyslu § 70 odst. 2 písm. f/ zákona o pobytu cizinců/).

Na tomto místě je vhodné pro úplnost žalované připomenout, že:

- a) Sloučení rodiny je nezbytné k umožnění rodinného života. Napomáhá k vytvoření sociálně kulturní stability usnadňující integraci státních příslušníků třetích zemí.
- b) Rozhodnutí týkající se sloučení rodiny by měla být činěna ve shodě se závazkem chránit rodinu a respektovat rodinný život obsaženým v mnoha nástrojích mezinárodního práva (srov. čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie, čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, čl. 10 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, čl. 16 Všeobecné deklarace lidských práv etc.) a v čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
- c) Zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku nepovolení pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, lze v určitých ohledech srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 152/2012 - 51, dostupného na www.nssoud.cz).

Samozřejmě nelze vyloučit, že se nezletilá žalobkyně ve skutečnosti nechystá žít na území České republiky společně s rodiči a že o vydání povolení k trvalému pobytu žádá z důvodů jiných, v žádosti výslovně nedeklarovaných. Nicméně takový závěr musí být řádně odůvodněn (především musí být v odůvodnění zamítavého rozhodnutí výslovně uvedeno, jaký cíl žalobkyně podáním žádosti podle žalované sleduje /což v daném případě nebylo/) **a podložen důkazně, neboť pouhé „podezření“ k zamítnutí žádosti nepostačuje (sloučení rodiny může být zamítnuto pouze z řádně doložených důvodů).** Ani v řízení o žádosti (přes všechna jeho specifika) totiž žalovaná nemůže pomíjet § 3 správního řádu (srov. též větu druhou § 52 správního řádu), podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 91/2011-101, dostupný na www.nssoud.cz). **Zejména lze jen obtížně takový závěr** (o obcházení zákona či

o zneužití práva žalobkyní) **učinit bez výsledku žalobkyně** (např. prostřednictvím dožádaného správního orgánu /§ 13 správního řádu/) **a jejích rodičů** (popř. prarodičů). Tyto důkazy ovšem žalovaná neprovedla. Žalovaná např. ani neověřila (popř. nevyzvala žalobkyni k jeho prokázání /§ 52 správního řádu/) tvrzení žalobkyně uplatněné v odvolání ze dne 26. 8. 2013, že pobývá na území České republiky každoročně 3 měsíce o letních prázdninách (tedy ¼ roku!) **a bez opory v provedených důkazech v odůvodnění žalovaného rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně „veškerý čas pobývala se svými prarodiči na Ukrajině“.**

Jelikož žaloba byla důvodná, soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro tento postup byly splněny. Současně úspěšné žalobkyni (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených:

- a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 4.960 Kč (2 x 2.480 Kč /s ohledem na řízení vedené pod sp. zn. 52A 103/2014 sníženo dle § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. o 20%/),
- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./),
- c) daní z přidané hodnoty ve výši 21 % (1167, 60 Kč; § 57 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o soudní poplatek, žalobkyně byla rozhodnutím soudu osvobozena od soudních poplatků a žalovaná je od poplatku osvobozena ex lege (§ 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Celkové náklady řízení tedy činí 6.727,60 Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalobkyně“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. prosince 2014

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová